

POSTANOWIENIE

Dnia 25 października 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Gierszon

Protokolant Jolanta Włostowska

przy udziale prokuratora Prokuratury Okręgowej w Gdańsku delegowanego do Departamentu Spraw Wojskowych Prokuratury Krajowej płk. Rafała Fiertek w sprawie **szer. rez. D. T.**

podejrzanego o popełnienie czynów z art. 298 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., 286 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., art. 299 § 1 k.k. i in.

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 25 października 2023 r.

zażalenia obrońcy podejrzanego

na postanowienie Wojskowego Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 18 września 2023 r., sygn. akt Kp 51/23, o przedłużeniu stosowania środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania,

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 18 września 2023 r., sygn. akt Kp 51/23, uwzględniając w całości wniosek prokuratora Prokuratury Okręgowej w Krakowie 8 Wydział do Spraw Wojskowych, Wojskowy Sąd Okręgowy w Poznaniu przedłużył na trzy miesiące, tj. do dnia 24 grudnia 2023 r. g. 6.00, czas trwania środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania zastosowanego wobec szer. rez. D. T. podejrzanego o popełnienie łącznie 35 czynów, określonych w: art. 298 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., 286 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., 299 § 1 k.k., 191 § 1 k.k., art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., 286 § 1 k.k., art. 273k.k., art.

342 § 1 pkt 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., art. 252 § 1 k.k., art. 191 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., art. 282 k.k., art. 191 § 2 k.k., art. 233 § 1 k.k. i art. 239 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k..

Postanowienie to zaskarżył obrońca podejrzanego zarzucając w zażaleniu:

1. naruszenie przepisów prawa procesowego w tym art. 253 k.p.k. poprzez jego niezastosowanie, w sytuacji gdy z opisu stanu faktycznego i do tej pory zgromadzonego materiału dowodowego wynikała konieczność zastosowania tego przepisu,
2. naruszenie art. 6 Konwencji Praw Człowieka poprzez stosowanie izolacyjnego środka zapobiegawczego sytuacji braku podstaw do jego stosowania, co powoduje ograniczenie praw do sądu i obrony własnego interesu podejrzanemu.

W oparciu o tak sformułowane zarzuty skarżący wniósł o:

1. zmianę zaskarżonego postanowienia Sądu I Instancji poprzez uznanie, że zastosowanie łącznie poręczenia majątkowego, dozoru policji i zakazu opuszczania kraju będzie wystarczającym zabezpieczeniem prawidłowości dalszego postępowania w sprawie, względnie,
2. uchylenie zaskarżonego postanowienia Sądu I Instancji i przekazanie sprawy temu sądowi do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

W świetle argumentów przedstawionych w uzasadnieniu postanowienia o przedłużeniu tymczasowego aresztowania wobec szer. rez. D. T. na trzy miesiące, zażalenie obrońcy jednoznacznie nie zasługuje na uwzględnienie.

Wojskowy Sąd Okręgowy w Poznaniu w uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia wyjawiał powody, dla których uznał za konieczne uwzględnienie wniosku prokuratora. Uczynił to w sposób wyjątkowo drobiazgowy, skrupulatny i rzetelny. W znacznej części odwołał się do argumentacji zawartej we wniosku prokuratora o przedłużenie tymczasowego aresztowania, ale też przedstawił

własne argumenty i ustalenia. Jako podstawy przyjętej decyzji wskazał, że: 1) zebrane w sprawie dowody wskazują na duże prawdopodobieństwo, że podejrzany popełnił zarzucane mu przestępstwa, gdzie w sposób wyjątkowo drobiazgowy (wymieniając choćby numery kart) przedstawił dowody, które będą to uprawdopodobniać w odniesieniu do każdego czynu z osobna (a warto przypomnieć w tym miejscu, że szer. rez. D. T. zarzuca się popełnienie 35 czynów!); 2) przedłużenie tymczasowego aresztowania jest konieczne z uwagi na konieczność zabezpieczenia prawidłowego toku postępowania, biorąc pod uwagę wagę popełnienia niektórych zarzutów (na przykład zbrodni z art. 252 § 1 k.k., art. 191 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.); 3) za przedłużeniem stosowania tymczasowego aresztowania przemawia nadto uzasadniona obawa, że popełni on przestępstwo przeciwko życiu, zdrowiu lub bezpieczeństwu publicznemu zwłaszcza, że popełnieniem takiego przestępstwa groził; 4) istnieje realna obawa, że przebywając na wolności, podejrzany szer. rez. D. T. będzie utrudniał prowadzone postępowanie karne (za czym ma przemawiać istnienie realnej groźby wymierzenia wobec niego surowej kary, postawione mu zarzuty z art. 233 § 1 k.k. i art. 239 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. oraz dowody na ich poparcie; i wreszcie 5) w sprawie istnieje jeszcze do przeprowadzenia szereg czynności dowodowych.

Żaden z podniesionych przez obrońcę podejrzanego zarzutów nie zasługiwał na uwzględnienie, ponieważ zarówno art. 253 k.p.k. jak i art. 6 Konwencji Praw Człowieka stanowią normy ogólne. a skarżący nie wykazał w czym konkretnie przejawia się ich naruszenie przez orzekający Sąd. Samo przedłużenie stosowanego wobec podejrzanego tymczasowego aresztowania z pewnością nie wystarczy do uznania naruszenia tych norm, wobec ich generalnego charakteru. Ponadto, art. 253 k.p.k. zawiera kilka jednostek redakcyjnych (aż cztery paragrafy), zatem obowiązkiem skarżącego byłoby powołać się na którą z nich. Nawet jednak gdyby przyjąć, że przedmiotem zarzutu jest „cały” art. 253 k.p.k., autor zażalenia w żadnej mierze nie uzasadnia na czym miałyby w istocie polegać jego naruszenie przez sąd podejmujący decyzję o przedłużeniu stosowania tymczasowego aresztowania wobec szer. rez. D. T..

Z lektury uzasadnienia zażalenia można wywnioskować, że jego autor w sposób subiektywny przedstawia własną analizę (korzystną dla podejrzanego)

materiału dowodowego, zgromadzonego dotychczas w sprawie. Ponadto w wypowiedziach obrońcy wyczuwalne jest usilna próba przerzucenia odpowiedzialności na oskarżyciela publicznego za niezgromadzenie dotychczas takiej ilości materiału dowodowego, która pozwalałaby na podjęcie decyzji co do dalszych losach postępowania. Biorąc pod uwagę mnogość czynów, która aktualnie została zarzucona na obecnym etapie postępowania podejrzanemu (35 wobec niego samego podejrzanego, przy łącznej ilości 75), wielowątkowość sprawy oraz jej wielopodmiotowość, orzekający w niniejszym składzie Sąd nie miał nawet cienia wątpliwości, że oskarżyciel publiczny proceduje w sposób wyjątkowo sprawny, a nie opieszały, jak to sugeruje w uzasadnieniu zażalenia obrońca podejrzanego. Świadczy o tym choćby fakt, że w sprawie zgromadzono na ten moment materiał dowodowy, znajdujący się w aż 39 tomach akt. Sąd nie dostrzegł tym samym sprzeczności, o której wspomniał obrońca w uzasadnieniu zażalenia.

Dla oceny zasadności decyzji Wojskowego Sądu Okręgowego w Poznaniu pozostaje bez znaczenia fakt, że „podejrzaný do czasu osadzenia w areszcie śledczym prowadził ustabilizowany tryb życia, miał rodzinę i stały adres zamieszkania”, gdyż okoliczności opisane powyżej (w pkt od 1 do 4) zdecydowanie dominują nad znaczeniem prezentowanych przez obrońcę ocen dotyczących dotychczasowego stylu życia szer. rez. D. T.. Ponadto wskazując, że pozostawianie przez podejrzanego na wolności pozostanie bez wpływu na prowadzenie dalszego postępowania, obrońca *de facto* traci z pola widzenia powołane w zaskarżonym postanowieniu dowody, z których też wynika zarzucana brutalność, charakteryzująca niektóre czyny, których on miał się dopuścić. Przemawiać za tym może choćby fakt postawienia wobec niego zarzutów gróźb karalnych czy wzięcia zakładnika wraz ze stosowaniem wobec tej osoby gróźb bezprawnych pozbawienia zdrowia i życia.

Także dywagacje obrońcy co do braku możliwości przyjęcia, że wobec podejrzanego istnieje wysokie prawdopodobieństwo wymierzenia wysokiej kary, zdają się abstrahować od wspomnianych dotychczas ujawnionych w toku postępowania okoliczności i już przez to samo być absolutnie nie do przyjęcia, biorąc przede wszystkim przy tym pod uwagę wcześniejsze ustalenia co do ilości zarzucanych podejrzanemu czynów i ich charakter.

Z powodów opisanych powyżej sąd orzekł jak w *petitum* postanowienia.

[SOP]

[ms]